

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 47 stemte for, 59 imod.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes herefter som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Ændringsforslag nr. 3, § 1, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5, § 2, således ændret, og ændringsforslag nr. 1 til titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 246: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om forsikringsvirksomhed og realkreditloven. (Partsbegreb og tavshedspligt i den finansielle sektor).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 24/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Forslaget indeholder to elementer: dels et forslag om at begrænse Finanstilsynets tavshedspligt og dels et forslag om at udvide partsbegrebet i den finansielle lovgivning.

Når det gælder spørgsmålet om tavshedspligt, foreslås det at tillade videregivelse af oplysninger fra Finanstilsynet til Folketingets stående udvalg som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen.

Spørgsmålet om Finanstilsynets tavshedspligt er blevet indgående belyst i advokat, dr.jur. Jan Schans Christensens eneudredning om tavshedspligt og partsbegreb i den finansielle tilsynslovgivning, og herfra vil jeg gerne citere følgende konklusion:

»Et tilsyn, der byggede på et sådant offentlighedsprincip, ville imidlertid støde an imod ikke blot personers og selskabers grundlæggende krav om fortrolighed omkring deres økonomiske forhold. Det ville også støde an imod hensynet til at bevare en grundlæggende tillid til de finansielle institutioner, fordi det ville kunne give anledning til rygtedannelser, fejlfortolkninger og ubegrundet frygt med hensyn til fremtidsudsigterne for selv finansielle institutioner, hvis overlevelse ikke er truet.

Samtidig ville et tilsynsprincip, der hviler på udstrakt offentlighed, utvivlsomt virke ødelæggende på Finanstilsynets mulighed for at udøve et effektivt og tilfredsstillende tilsyn. Fristelsen for de finansielle institutter til at beskytte sig mod ødelæggende stormløb fra utrygge indskydere eller forsikringstagere ved at tilbageholde oplysninger fra Finanstilsynet eller måske ligefrem vildlede tilsynet ville blive stor.«

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig denne konklusion i eneudredningen. Det ville efter min opfattelse være fuldstændig ødelæggende for et effektivt finansielt tilsyn og til stor skade for såvel de finansielle institutioner som deres kunder, hvis man indfører vidtgående undtagelser i Finanstilsynets tavshedspligt.

Forslaget om, at Folketingets stående udvalg generelt skal kunne få alle oplysninger, vil være en vidtgående undtagelse fra Finanstilsynets tavshedspligt. Efter de gældende regler kan der videregives fortrolige oplysninger til Folketinget i to tilfælde.

For det første til Folketingets stående udvalg som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen, for så vidt angår pengeinstitutter

under betalingsstandsning eller konkurs, når staten yder garanti eller stiller midler til rådighed for afvikling af instituttet, og for det andet til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget.

I eneudredningen konkluderes det, at det ikke vil være foreneligt med EU-tilsynsdirektiverne, hvis Danmark indfører en generel adgang til videregivelse af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet til Folketingets stående udvalg. Kun fordi videregivelsesadgangen efter de gældende undtagelsesbestemmelser er så snævert afgrænset og tjener så væsentlige samfundsmæssige interesser, antager eneudredningen, at disse undtagelser er forenelige med tilsynsdirektiverne. Endelig konkluderes det i eneudredningen, at der ikke er belæg for at antage, at Danmark er mere restriktivt i sin gennemførelse af tilsynsdirektiverne end andre EU-lande.

Jeg er naturligvis opmærksom på, at de folketingsmedlemmer, der modtager oplysninger efter den foreslåede undtagelse, vil blive underlagt tavshedspligt. Imidlertid er jeg ikke overbevist om, at dette i praksis vil sikre absolut fortrolighed om de udleverede oplysninger. Jo flere der er bekendt med fortrolige oplysninger, jo større er risikoen som bekendt for, at disse oplysninger kommer til offentlighedens kendskab.

Under alle omstændigheder vil dette spørgsmål senere blive nærmere belyst, idet Folketingets Erhvervsudvalg har anmodet mig om at indhente EU-Kommissionens udtalelse om, hvorvidt 2. banksamordningsdirektiv forhindrer, at der udleveres oplysninger til Folketingets stående udvalg i forbindelse med udøvelsen af parlamentarisk kontrol. Der må forventes at gå nogen tid, inden en sådan udtalelse kan foreligge.

I lyset af eneudredningens klare konklusioner og anmodningen fra Folketingets Erhvervsudvalg om EU-Kommissionens vurdering mener jeg, at vi under alle omstændigheder må afvente Kommissionens udtalelse, idet denne vil være afgørende for vurderingen af, om det fremsatte forslag er i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Men jeg vil gerne allerede nu understrege, at regeringen ikke kan støtte yderligere generelle undtagelser i Finanstilsynets tavshedspligt. De gældende undtagelser giver Folketinget den nødvendige mulighed for at varetage den parlamentariske kontrol, og at gå længere ville være ødelæggende for tilsynsvirksomheden.

Som det anføres i eneudredningen, kan der imidlertid på nogle særlige områder være behov for præciseringer eller opblødninger i tavshedspligten. Regeringen agter at fremsætte lovforslag herom i den kommende folketingssamling med henblik på opfølgning af eneudredningens anbefalinger.

Når det gælder partsbegrebet, foreslås det, at såvel det finansielle institut som den, til hvem en af Finanstilsynet truffet afgørelse retter sig, skal anses som part. Efter de gældende regler anses alene det finansielle institut som part i forhold til Finanstilsynet.

Også spørgsmålet om partsstatus indgik i advokat, dr.jur. Jan Schans Christensens eneudredning. I eneudredningen konkluderes det, at det gældende særlige partsbegreb utvivlsomt har skabt en sikker retstilstand i det vanskelige grænseområde for, hvornår kunder, aktionærer eller andre kan forlange aktindsigt i forbindelse med oplysninger om en tilsynsbelagt virksomheds fortrolige forhold.

Det konkluderes videre, at hvis man blot anvendte det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb, kunne man frygte en udvanding af Finanstilsynets særlige tavshedspligt. Eneudredningen anbefaler derfor et ændret, men fortsat begrænset partsbegreb.

Regeringen vil i den kommende folketingsamling fremsætte lovforslag med henblik på at udmønte denne anbefaling fra eneudredningen. I forbindelse hermed vil der blive taget stilling til partsbegrebet i en række forskellige situationer og afhængigt af, om der er tale om kunder, aktionærer, direktører, bestyrelsesmedlemmer eller andre. Det er min opfattelse, at man bør afvente dette lovforslag.

Regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte lovforslag.

Sonja Mikkelsen (S):

Og det kan Socialdemokratiet heller ikke.

De to forslag til en lempelse af tavshedspligten i den finansielle sektor er særdeles vidtgående, og i Socialdemokratiet kan vi ikke anbefale så vidtgående lempelser. Men vi vil gerne drøfte de anbefalinger, som ligger i den eneudredning om tavshedspligten, som kom sidste efterår, og som økonomiministeren har omtalt. Derfor ser vi frem til det lovforslag, som regeringen vil fremsætte i den kommende folketingsamling, og det vil vi behandle med den seriøsitet, som det kræver.

Pia Larsen (V):

Dette lovforslag indeholder to hovedelementer.

Det ene er, at forslagsstillerne ønsker, at fortolkningen af partsbegrebet mellem kunder og finansielle institutter udvides, så kunden kan betragtes som part og dermed opnå indsigt i forhold i forbindelse med engagementer med for eksempel hans eller hendes pengeinstitut, hvilket der ikke er mulighed for, som loven er nu.

Sidste efterår modtog Folketingets Erhvervsudvalg en redegørelse, en såkaldt eneudredning om tavshedspligt og partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning. Af den fremgår det, at der har vist sig at være tilfælde, hvor det med rette kan påstås, at Finanstilsynet har fortolket partsbegrebet unødigt og utilsigtet stramt. Eneudrederen antyder, at dette kunne skyldes mangel på klarhed i lovene.

Så vidt jeg husker fra den mundtlige gennemgang af eneudredningen, var der et eksempel på, at en person var blevet bedt om at udlevere oplysninger om sig selv som kunde i forbindelse med en konkret undersøgelse. Det vil sige, at kunden på denne led blev betragtet som part i sagen. Men da kunden så på anden led bad om aktindsigt i sagen, var beskeden tilbage, at det ikke kunne lade sig gøre, fordi kunden var ikke part i sagen.

Det er selvfølgelig så ulogisk, at vi bør gøre noget ved det, for eksempel med dette lovforslag. Derfor støtter Venstre denne del af Fremskridtspartiets forslag, og vores udgangspunkt vil være den føromtalte eneudredning.

Det forholder sig noget anderledes med det andet hovedelement, tavshedsbestemmelserne. Her er Venstre bekymret for, at hele princippet om tavshedspligten, om jeg så må sige, skrider.

Det er altafgørende, at der er tillid mellem kunderne, de finansielle institutter og Finanstilsynet. Det er en af grundpillerne i måden, som den finansielle sektor fungerer på. Derfor kan Venstre ikke støtte denne del af L 246.

Vores konklusion må herefter være, at Venstre ikke kan støtte det samlede forslag, som det ligger her i dag.

Pernille Sams (KF):

Jeg kan gøre det ret kort.

Det Konservative Folkeparti finder den ene del af dette lovforslag sympatisk, nemlig den del, der foreslår partsbegrebet udvidet. Vi har gentagne gange slået til lyd for samme tankegang, som forslaget lægger op til, og som også

var konklusionen på den allerede flere gange nævnte eneudredning af advokat Jan Schans Christensen om dette forhold, som kom sidste efterår.

Allerede dengang opfordrede vi den daværende erhvervsminister til at komme med en lovgivning, som følger op på problemstillingen, således at enkeltpersoner og kunder også opfattes som part i sager, der i virkeligheden vedrører dem selv. Alt andet virker forkert og stødende, så det er sund fornuft.

Vi forstod dengang, at ministeriet var gået i gang med at forberede lovændringerne, så det regner vi da med, at regeringen fortsat står ved. I dag fik vi en mere præcis dato for, hvornår vi kan forvente at se dette forslag, nemlig i næste folketingssamling. Nu kan det heller ikke blive meget tidligere. Jeg forstår ikke, hvorfor det har skullet tage så lang tid, men det er så en helt anden sag.

For så vidt angår den anden del af Fremskridtspartiets forslag, nemlig lempelsen af tavshedspligten, finder vi ikke, at der er tale om et så alvorligt problem, at ulemperne ved at åbne for fortrolige informationer opvejes. Derfor afviser vi den del af forslaget og dermed også forslaget som helhed.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Som flere ordførere har været inde på, indeholder forslaget to dele, som jeg vil kommentere hver for sig.

Hvad angår partsbegrebet, er de nuværende bestemmelser simpelt hen en skandale. De blev indført i lovgivningen ved noget, som kun kan kaldes vildledning af Folketinget, og de har medført, at folk ikke har kunnet få deres ret; jeg tænker især på den såkaldte Kosangassag. Det er flere gange erkendt fra ministeriets side, at de nuværende bestemmelser skulle rettes. Vi har haft en eneudredning, der anbefaler en rettelse, og den er ikke kommet endnu.

Så er jeg nødt til at erkende, at den nuværende minister er forholdsvis sagesløs, fordi hun har overtaget sit embede på et senere tidspunkt. Men det samlede forløb er meget beklageligt, og derfor er jeg glad for at høre, at vi nu får lovgivningen til efteråret. Jeg håber, det bliver tidligt i samlingen, for de bestemmelser kan vi ikke leve med.

Hvad angår den anden del, er det mere kompliceret, for det er klart, at der er legitime hensyn til, at der skal være fortrolighed om Finanstilsynets oplysninger. På den anden side er jeg

af den opfattelse, at de nuværende bestemmelser er blevet strammet. De blev strammet op, da fru Kirsten Jacobsen borede meget ihærdigt i kreditforeningsskandalerne og derved opfyldte sin parlamentariske forpligtelse. Jeg kan ikke lide, at det skulle ske på den måde, så vi vil godt kigge på disse tavshedsbestemmelser, men selvfølgelig kan der ikke være tale om total åbning. Det er en kompliceret sag.

Ulla Solvang (RV):

Et tilsynsprincip, der hviler på udstrakt offentlighed, vil virke ødelæggende for Finanstilsynets mulighed for at udøve et effektivt og tilfredsstillende tilsyn. I en udrådning konkluderes det, at man kan frygte en udvanding af tavshedspligten, hvis flere får mulighed for aktindsigt. Dermed ville flere få indsigt i forhold, som eventuelt er tavshedsbelagte.

På baggrund af udrådningen om tavshedspligt og partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning vil regeringen som sagt fremsætte et lovforslag til efteråret vedrørende Finanstilsynets tavshedspligt. Derfor kan Det Radikale Venstre ikke tilslutte sig forslaget.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten kan støtte det fremsatte lovforslag.

Jeg skal starte med at erklære mig ualmindelig tilfreds med, at regeringen vil komme med et lovforslag vedrørende partsbegrebet, og det vil vi selvfølgelig støtte til den tid.

Hvad angår tavshedsforpligtelserne og muligheden for at udlevere oplysninger til Folketinget, synes jeg, man skal notere sig alle de store sager, vi har haft: Bankkredninger med ulovlige skattefradrag, overbelåning af skibe, Hafniasagen, Færøbanksagen og realkredit-skandalen. I alle de store sager, vi har behandlet her, er vi hver eneste gang i de tilfælde, hvor jeg har været med, stødt ind i tavshedsbestemmelserne, hvor vi simpelt hen ikke har kunnet få adgang til oplysninger, som offentlige myndigheder er i besiddelse af.

Det er da en urimelighed over for Folketinget, at vi ikke har mulighed for at komme til bunds i sagerne på grund af en tavshedsbestemmelse. Jeg er helt med på, at der kan være hensyn til kunder og enkeltpersoner, hvor man må sige: Her skal der være en vis begrænsning. Men når vi snakker om almene spørgsmål, om store finansielle virksomheder, hvor der er meget store samfundsmæssige interesser på spil, er det et misbrug af hensynet til enkeltpersoner generelt

at udelukke Folketinget fra at få indsigt i sager, der ligger i Finanstilsynet.

Skal vi til bunds, og det skal vi, er det nødvendigt at få denne indsigt, og jeg vil endda sige: Når vi så oven i købet i mange af disse sager har virksomheder, der er gået konkurs, og som ikke eksisterer mere, er det helt uforståeligt, hvorfor vi stadig væk skal have en så restriktiv tavshedsbestemmelse.

Vi vil gerne arbejde for, at der kan blive et flertal i Folketinget for at lempe på tavshedsbestemmelsen, men vi kan støtte dette lovforslag.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti er positivt over for det lovforslag, der ligger her, og vi kan støtte det. Det kan selvfølgelig godt være betænkeligt, hvis der skal være større åbenhed om virksomhederne, men så længe man har det system, som vi har herhjemme, hvor man har offentlige repræsentanter i sådanne bestyrelser, er det klart, at så må vi også have mulighed for at få disse oplysninger frem.

Vi ville gerne have, at man kunne ændre systemet, således at der ikke var alle disse offentligt udpegede bestyrelsesrepræsentanter, men vi er selvfølgelig tilfredse med, at regeringen nu endelig kommer med en lovgivning på området her til efteråret.

Vi er positive over for lovforslaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne takke de ordførere, som har været positive over for forslaget, selvfølgelig mest de ordførere, som har været positive over for hele forslaget, men også de ordførere særligt fra Venstre og De Konservative, der har været positive over for i hvert fald en del af forslaget.

Bemærkelsesværdigt er det nu alligevel, at regeringen efter en kamp, som har været i årevis, endelig er kommet frem til, at på området partsbegreb kan man altså ikke holde sammen på sig selv mere, og nu er man nødt til at gøre noget. Det tror jeg man først er kommet i tanke om, efter at man blev konfronteret med et antal henvendelser til Folketingets Erhvervsudvalg, som oversteg 90. I og for sig er jeg glad for, at regeringen endelig kommer med et forslag, men samtidig synes jeg, det er beskæmmende, at man ikke er kommet med det før. Situationen har været den samme, siden man ændrede bank- og sparekasseloven helt tilbage i 1989-90.

Det har været en fuldstændig vanvittig ordning, at de, der er part i en sag, ikke har kunnet

få oplysninger om deres egen sag, heller ikke, når det drejede sig om en retssag med modparten. Jeg erindrer en sag fra Nordsjælland, hvor en borgmester heldigvis til sidst fik sin ret efter mange års kamp, men det skal han ikke takke lovgivningen for, det må han takke nogle dygtige advokater for.

Man kan tage en anden sag, som alle og enhver kender, nemlig Kosangassagen. Det er fuldstændig grotesk, at man har kunnet strippe et firma, og hver gang firmaet ønskede oplysninger om, hvad det var, der var sket, fik de en trykt meddelelse fra Finanstilsynet, hvori der stod, at firmaet og dets ejere ikke var part i sagen. Parterne i den sag var banken og Finanstilsynet.

Det er så urimeligt, at jeg tror, man skal være medlem af bestemte partier i Folketinget for at kunne forstå det, men det får vi altså åbenbart en løsning på. At konsekvensen også har været, at folk ikke engang har kunnet gå til Erhvervsankenævnet, er kun at sætte en ekstra trumf på, hvor vanvittigt det her egentlig har været.

Når man går ind i det, som det hele drejer sig om, nemlig EU's 2. kapitaldirektiv – det såkaldte bankdirektiv – ligger der i forarbejderne til dette direktiv, i rådstekster og protokoller m.m. ingenting overhovedet, kan jeg sige til økonomiministeren, der begrunder de hadske og voldsomme angreb, som økonomiministeren kom med fra talerstolen. Det forsvar var ikke spor mere værd eller spor mere velbegrunder eller spor mere sagligt end det skilt, man har haft i alle disse år, hvorpå der har stået hemmeligt.

Nu ved jeg, at økonomiministeren er en grundig minister, så ved jeg også, at økonomiministeren har læst ikke alene forslaget og dets almindelige bemærkninger, men også de optrykte bilag. Det er jeg helt overbevist om at ministeren har. Jeg er også helt overbevist om, at ministeren i den anledning må have set sig selv mange gange i spejlet for at finde en grimasse, som kunne passe til at komme herop og stå og holde den tale, som ministeren holdt.

Hvis sagen forholder sig, som ministeren nu siger: at det er så betænkeligt at give Folketingets stående udvalg adgang til at kunne udøve deres parlamentariske kontrol ved at få at vide, om den lovgivning, man har vedtaget for den finansielle sektor, også virker efter hensigten, ved at man får oplysninger, inden skandalerne er en kendsgerning – hvis det er så farligt, kunne jeg ærlig talt godt tænke mig at få oplyst,

hvorfor man i det oprindelige lovforslag med den oprindelige tavshedsbestemmelse fra ministeriets side havde lavet en formulering – og det var vel i samarbejde med Justitsministeriet – som simpelt hen sagde, at tavshedsbestemmelsen ikke var til hinder for, at fortrolige oplysninger kunne videregives til Folketinget som et led i Folketingets parlamentariske kontrol med forvaltningen.

Det har man så indskrænket til, at Folketinget skal nedsætte en parlamentarisk kommission. Vi, der har været her mere end en uge, ved jo udmærket godt, at det er umuligt. Hvornår har man sidst gjort det? Det gjorde man efter krigen, eller måske skal vi endnu længere tilbage.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at vi her i dag skal stå i en situation, hvor vi i bilag optrykt til forslaget på side 6, på side 7, på side 8, på side 9, på side 10 og på side 11 kan læse, at Justitsministeriet og en justitsminister, som tilhører den samme regeringskonstellation som den, økonomiministeren repræsenterer, har en helt, helt anden opfattelse. Dette direktiv er ikke til hinder for, at man laver om på tavshedsbestemmelsen, og det er oven i købet skitseret, hvordan et ændringsforslag kunne se ud.

Der er faktisk kun to muligheder: Enten var de oplysninger, som den daværende justitsminister, Erling Olsen, gav Folketinget den 8. oktober 1993, usande, eller også er det, økonomiministeren her står og fortæller, usandt. Begge dele kan nemlig ikke være rigtige.

Det er også en kendsgerning, at hvis man går ned i direktivteksten – og det er jo lidt sjovt, at forarbejderne blev tilsendt på fransk, så man også skulle have ulejlighed med at få dem oversat – er det sådan, at der intet sted står, at den bestemmelse og den stramning skulle være til hinder for, at et parlament skulle kunne udøve sin parlamentariske kontrol.

Den eneste grund til, at Folketingets udvalg er blevet afskåret, er, at de stående udvalg i Folketinget ikke findes tilsvarende i andre lande, for dér har man andre forfatningsmæssige konstellationer. Derfor kunne det være en morsom prøve at kalde den nye justitsminister i samråd, og det vil vi da også gøre, straks efter at forslaget bliver henvist til Erhvervsudvalget. Vi vil spørge den nye justitsminister og hans embedsmænd, hvilke forkerte oplysninger den daværende justitsminister, Erling Olsen, har givet Folketingets Erhvervsudvalg.

Det bliver interessant, og vi skal nok huske at få det skriftligt, så det kan blive optrykt som

bilag til betænkningen. For jeg kan fortælle økonomiministeren, at uanset om man synes, det er pinligt eller ej, vil Fremskridtspartiet insistere på, at der bliver afgivet betænkning til dette forslag, inden Folketinget går på sommerferie. Hvis det er sådan, at regeringen har tænkt sig at løsne partsbegrebet, kan jeg her give regeringen det gode råd at stille et ændringsforslag, så man fik lige præcis den fortolkning, som man selv ville have.

Alt i alt synes jeg faktisk, det er meget beskæmmende, at man har den opfattelse, at selv en finansiel virksomhed, som er gået konkurs, skal man ikke kunne få oplysninger om. Hele begrundelsen i det 2. bankdirektiv for at holde tingene fortrolige er jo hensynet til virksomheden og virksomhedens kunder. Det hensyn kan man dårligt sige skal komme en virksomhed, der er gået konkurs, til gode.

Hvis man ikke har andre forsvarselementer, end at hvis man gennemfører en udvidet adgang for Folketinget til at få at vide, hvad der foregår i den finansielle sektor, så man kan se, om den lovgivning, vi vedtager, er korrekt, risikerer man, at den finansielle sektor enten lyver for Finanstilsynet eller lader være med at give Finanstilsynet oplysninger.

Er det sådan, at økonomiministeren mangler lovhjemmel til at gribe ind i tilfælde af, at en finansiel virksomhed undlader at give Finanstilsynet de oplysninger, som Finanstilsynet har krav på, eller giver Finanstilsynet vildledende oplysninger? Hvis dét er tilfældet, synes jeg ministeren skal fortælle Folketinget herom. Men så vidt jeg kender lovgivningen i den finansielle sektor, er der ingen problemer, for den er helt præcist indrettet på det område. Men der bliver altså afgivet en betænkning om dette forslag. Man kan selvfølge stemme imod det, men så kan det jo blive til en sag i sig selv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 142:

Forslag til folketingsbeslutning om forhøjet løntilskud til ledige over 50 år i jobtræning. Af Bendt Bendtsen (KF) og Helge Sander (V) m.fl.

(Fremsat 6/5 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at der skal gøres en ekstra indsats for, at de ældre kan bevare deres tilknytning til arbejdsmarkedet.

Vi skal sikre, at arbejdsmarkedet ikke mister ressourcer i form af viden, erfaring og overblik, bl.a. fordi der i de kommende år vil være færre unge og flere ældre.

Vi skal ændre tilbagetrækningsmønsteret, fordi der selv med et uændret tilbagetrækningsmønster er en risiko for, at der opstår mangel på arbejdskraft, så der også dermed er en øget forsørgerbyrde.

Og sidst, men ikke mindst, er der hensynet til de ældre, som i dag ønsker at fastholde deres kontakt til arbejdsmarkedet. For de ældre har både svært ved at fastholde et arbejde og svært ved at få et arbejde, og de får ikke de samme muligheder for efteruddannelse og videreuddannelse.

Der er derfor behov for at styrke de ældres tilknytning til arbejdsmarkedet, for det første ved at forhøje den aldersgrænse, hvorefter de har mulighed for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, og ved at reducere de ældres overledighed og for det andet ved at forbedre de ældres kvalifikationer og dermed fastholde de ældre som ressourcerige personer på arbejdsmarkedet.

Om jobtræning, som dette forslag jo handler om, vil jeg generelt sige, at det er et vigtigt formål at vedligeholde de lediges erhvervs erfaring, så de ikke mister tilknytningen til arbejdsmar-